

Antoni Casas Ros

Enigma

Türkçesi: Işık Ergüden

Roman

Joaquim

Tuhaf bir hastalığa yakalandım. Psikiyatrinin listesinde yer alan hastalıklardan değil. Kaynağını kesin olarak biliyorum ama kurtulmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen ergenliğimden beri süren bir rahatsızlık. Muhataplarımın ürkek sessizliği karşısında, bu hastalığa ben bir ad verdim. Uzun bir tereddütten sonra, daha iyisini bulamayınca, *Enigma* sendromu diye adlandırdım.

Naoki

Müziğe duyduğum arzuya rağmen artık bir şey çalmıyorum. Ama on beşinci yaşgünümde, klarnet eğitimi alan ve muhteşem öpüşen bir arkadaşımın, Mishawa'nın bana bir plak hediye ettiğini ve adının beni derhal büyülediğini hatırlıyorum: Bir yirminci yüzyıl İngiliz bestecisi olan Edward Elgar'ın *Enigma Çeşitlemeleri*. iPod'uma yüklemiş, her gün dinliyordum. Benim için bir ritüel haline gelmişti.

Benim asıl meziyetim, belirgin bir hedefim olmadan, iç konuşma olmadan, ayınkine benzer bir varoluş içinde, saatlerce sessiz kalmaktır. Bir kafenin terasına, yatağıma, bir parka ya da bir otobüse oturarak, dünyanın enigmasını, muammasını ve sonsuz çeşitlemelerini dinliyorum. Sessizlik derliyorum.

Ricardo

Şairlerin yaşamı mantıksız. Kitap yayımlamak çok güç, para kazanmaksa imkânsız. Ama asıl tehlike bambaşka bir yerde. Yaşamın her ögesi gökkuşağı renklerinde bir kabarcık içinde tek başına bırakılmış gibiyken ve bu kabarcık da anında kaybolup yerini yalnızlığa ve kaygıya bırakırken, bu yaşamla yüzleşmenin saçmalığında yatar. İlk şiir derlemem olan *Enigma Çeşitlemeleri*'ne henüz yayıncı bulamadım. Umudumu yitirmiş değilim. Yaratıcı gençlerin toplandığı kafe olan *Vulcano*'da ara sıra diğer şairlere rastlıyorum. Sorun herkes için aynı, ister şiir olsun, ister resim, sinema ya da müzik: Okunmak, görülmek, işitilmek için ne yapmak gerek?

Zoé

Bir gün ilk romanımı yazacağım ve sanırım adını şimdiden buldum: *Enigma*. Mikrokozmos diye adlandırdığım küçük metinler üzerinde çalışıyorum. İddiasız taslaklar, küçücük çiziktirmeler. Başkalarının görmediklerini yakalamaya çalışıyorum. Dünyanın sıradanlığını hissedebilmem saatlerimi alıyor ve sonunda kelimelere dönüşen hoş bir koku, bir serinlik yayılıyor etrafa. Tarzımda, neredeyse hiçliğin kroniğini yazan iki yazardan, José Saramago ile Antonio Lobo Antunes'den çok esinlendim. Her ikisi de Portekizli. Camın dokusu kadar kırılğan bazı metinlerimi bir batıp bir çıkan dergilerde yayımladım.

Ricardo

Çok erken yaşta şu tercihle yüz yüze geldim: Ya normal bir hayat sürüp şiiri terk edeceğim ya da yazmaya devam edip, pek az vaktimi alacak bir geçim yolu bulacağım. On dokuz yaşımda, kafamda bu düşüncelerle dolarken, uzaktan tanıdığım biri bana ideal işi önerdi. Yılda dokuz ila on iki günlük bir

iş. Geri kalan bütün yıl bağımsızlık ve konfor içinde yaşamama yetecek şey. Meslekte bana "şair" diyorlar.

Yaşam tarzım basit, hoş bir binanın en üst katında, iki geniş odalı bir yerde oturuyorum. Teras bir parka bakıyor. Sakin bir yer. Çok itibarlıyım. Nazik ve ihtiyatlı, herkesin yardımına koşmaya daima hazır bir genç adam rolündeyim. Tatile giden komşuların kedilerine bakıyorum. Çiçekleri suluyorum. İki üç yaşlının alışverişini yapıyorum. Bütün bunlar bir güler yüz ve kimi zaman da bir yemek daveti karşılığında... Bana bu işi teklif eden kişi de benim gibi bir münzevi, benimkine paralel faaliyet sürdüren ağırbaşlı biri: Bir kitap kurdu.

Çok fazla boş vaktim kalıyordu. Zamanın içine kurulmak, şairlerin baş işidir. Yazı, aylaklığın küçücük bir parçasıdır. Cepte sürekli bir defter, güneşe ve sıcağa göre yer değiştirerek, kafele- rin teraslarında saatler geçiriyordum. Sabahleyin, çok erkenden, güneşin ilk ışıklarına maruz kalmak hoş oluyordu. Ama saat ondan itibaren, güneş daha ziyade ruhumu karartıyor ve beni, fazla serin olmayan, gölgeli bir yer bulmaya yöneltiyordu. Kimi zaman defterime bir iki kelime karalıyor, rüzgârın ya da güneş tutulmasının onu şiir haline getirmesini umuyordum.

Benim gibi sessiz ve gece teraslarından hoşlanan muammalı bir Japon kadın fark etmişim. Birçok kafe, kimsenin dikkat etmediği ama beni son derece rahatsız eden sıradan müzikler çalmaya kendini mecbur sanıyordu. Sessizlik kuşkusuz en temel şeyken, Barselona gibi bir şehirde mumla aranıyordu.

Japon kadın benim yaşında olmalıydı. Yüzünün solgunluğu teninin inceliğini dışavuruyordu. Saat gecenin kaç olursa olsun gözleri ıslık ıslık. Daha önce üç kez karşılaşmışım. Hep çok geç saatlerde. Fazla ısrarcı olmadan göz teması kurmaya çabaladıysam da, boşuna. Ağır ve uyumlu hareketleri uzayda zarif kıvrımlar çiziyordu. Kitap okumuyordu. Onun rengi siyahtı. Kimi zaman pantolon giyiyordu, kimi zaman da kalçasının yarısında

biten dar etekler. Ben oldukça utangaç biri olduğumdan, asla doğrudan yanaşmaya cesaret edemezdim. Tabii, gözde şairlerimden birinin, Bianu, Juarroz, Janés ya da Khaïr-Eddine'nin bir seçkisi elindeyse, bu durum hariç.

Öğrenciye benzemiyordu. Bir şey aradığı yoktu. İçine yumuşakça nüfuz etmesine izin verdiği dünya karşısında donmuş gibi duruyordu. Adını öğrenmek isterdim. Benimle aynı semtte oturuyor olmalıydı ya da aynı kafelere gidiyorduk. İki kez erkeklerin şansını denediğini, ona yaklaştıklarını, bir kadeh içki teklif ettiklerini, sohbet açtıklarını görmüştüm. Ama genç Japon camdan bir kafeste gibiydi, davetsiz misafire en ufak bir dikkat bile göstermiyor, başını çevirmiyordu. İki adamdan biri koluna dokundu. Genç kız hiç bakmadan uzaklaştı.

Aylak gezintilerimi teraslarda onu bulmaya, onu takip etmeye, belki de sonunda adresini öğrenmeye adama fikri o an aklıma geldi. Sık sık onu düşünüyordum. Hem de fazla sık; çünkü bana yasak olan bir şey varsa, bu da bir aşk ilişkisi kurmaktı.

Joaquim

Bütün vasat yazarlar gibi, başkalarının romanları beni asla tatmin etmez. Beni son derece sinirlendiren bir şey hep bulunur. Her roman dayanılmazdır; özellikle de sonu.